

[Indenrigsministeren]

før man tog endelig beslutning i civilforsvarsstyrelsen om dette redaktørskifte, om jeg så må sige. Der kommer altså en drøftelse, og så vurderer man, hvordan man vil handle.

Jeg vil gerne stærkt understrege, at jeg har intet ønske om at omgøre civilforsvarsstyrelsens beslutninger, som hr. Knud Lind siger, i sådan nogle sager. Hvis jeg skulle gå ind og genere, om jeg så må sige, styrelser og ting og sager med en ministerbeslutning vedrørende sådanne enkeltssager, så kunne vi for det første få nok at gøre, og for det andet ville det ganske simpelt være urimeligt over for de medarbejdere, vi har ude i systemet.

Pelle Voigt (SF):

Nu er det sådan – det går jeg ud fra at ministeren er bekendt med – at styrelsen allerede i et brev af 19. april 1983 har meddelt de værnepligtige, at denne stilling er nedlagt. Derfor vil jeg gerne høre, hvad der er ministerens opfattelse af, hvad det nye møde skal munde ud i.

Så vil jeg gerne spørge: når man nu vil spare 100.000 kr., hvorfor skal det så netop gå ud over den ene af de 2 civilforsvarsværnepligtige, som varetager det centrale talsmandsarbejde? Det betyder, at man halverer de værnepligtiges muligheder for at udføre dette arbejde, og det medfører naturligvis en indskrænkning og en besværliggørelse af de værnepligtiges muligheder for at udnytte deres demokratiske rettigheder, sådan som det ligger i mit spørgsmål. Man kunne jo spare en hvilken som helst anden værnepligtig på en hvilken som helst kaserne og opnå fuldstændig den samme besparelse.

Derfor forekommer det mig, at der må være et politisk motiv, når man netop tager den ene af de 1.400 værnepligtige i civilforsvaret, som varetager halvdelen af det centrale talsmandsarbejde, og fyrer ham. Jeg synes også, at det virker mærkværdigt, at denne beslutning meddeles på et møde, hvor de centrale talsmænd møder op og beder om at få en forbedring af samarbejdsforholdene, og at den meddeles i forbindelse med en omfattende kritik fra de centrale talsmænd af sikkerhedsforholdene i civilforsvaret, af, at de ikke har kunnet få indført centrale sikkerhedsregler.

Nu sagde ministeren, at dette med 2 mennesker på sekretariatet er noget relativt nyt.

Så vil jeg gerne spørge, om det er forkert, hvad de værnepligtige har oplyst i deres brev til ministeren, nemlig at denne ordning med en ansat sekretær og en redaktør har bestået igennem de sidste 7 år.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Ja men selv om den har bestået i de sidste 7 år, er det altså alligevel en ny foreteelse i forhold til det, man havde før.

Det skal være mit svar til hr. Pelle Voigt, at der ikke er tale om, at man halverer de værnepligtiges rettigheder eller muligheder for ytringsfrihed eller andet. Der er ganske simpelt tale om, at den ordning har fungeret tidligere, så hvorfor skulle den ikke kunne fungere nu? Der er ingen, der lægger mundkurv på nogen. Hvis de værnepligtige ønsker at ytre sig i bladet og gå ind i det frivillige arbejde, så har de alle muligheder for det, de har bare ikke en lønnet redaktør.

Jeg vil godt sige til hr. Pelle Voigt, at vi jo ikke kan sige, at man i civilforsvarsstyrelsen og andre steder skal spare, og når man så sparer nogle steder, hvor f.eks. hr. Pelle Voigt ikke synes om det, så siger vi: nej hov, det var ikke meningen, det skulle ikke have været dér. Sådan kan vi komme hele spektret rundt, og på den måde kan vi altså ikke rigtig argumentere. Det må være overladt de mennesker, der sidder tæt på tingene, at snakke om disse ting og finde ud af, hvordan det skal være.

Når jeg lægger vægt på, at der bliver en snak igen mellem de 2 parter, så er det, fordi jeg har indtryk af efter at have talt med de værnepligtige, at der var nogle problemer i den første samtale, at man ligesom havde snakket forbi hinanden. Jeg mente derfor, det kunne være nyttigt, at de fik en dialog én gang til. Jeg har altså talt med de unge, fordi de henvendte sig til mig, og derudaf er denne aftale kommet, og der skal som sagt være et nyt møde. Derfor synes jeg, at vi skal vente, til dette møde har været afholdt.

Jeg vil til slut sige, at jeg har ment, at en af de ting, man kunne tale om på et sådant møde, var, om det var hensigtsmæssigt, at de unge værnepligtige oftere talte med civilforsvarsstyrelsen om de fælles problemer, de havde. Nu er det nemlig sådan, at de kun taler sammen én gang hvert halve år eller sådan noget, og det er formentlig for lidt.